

Baas boven baas

Dr. Alan Jorgenson, onbetwist leider en hoofd van de Accelerati, belde aan bij het oude huis, klaar voor de ontmoeting met zijn superieur – want in deze wereld heeft iedere baas ook altijd zelf weer een baas. Je denkt misschien dat jij aan de touwtjes trekt, maar iemand anders trekt nog veel harder aan de jouwe.

En maar weinig mensen hadden die touwtjes zo stevig in handen als de man die Jorgenson zijn bevelen gaf.

De huishoudster deed open en glimlachte breed. ‘Leuk u weer te zien, meneer Jorgenson,’ zei ze.

‘Dóctor Jorgenson,’ verbeterde hij haar.

‘Ja natuurlijk. Dom van me.’

Jorgenson keek om zich heen. Er was niets veranderd in het huis. Er veranderde nooit iets en dat was in zekere zin geruststellend voor iemand zoals hij, die altijd ver-

anderingen in gang zette. Het besef dat sommige dingen eeuwig waren, gaf hem een soort houvast.

‘Hij zit al op u te wachten,’ zei de huishoudster met een zwaar Engels accent, alsof ze was weggeplukt uit een of andere Londense achterbuurt.

Voor zover Jorgenson wist, kwam de huishoudster niet uit Engeland en was ze daar zelfs nooit geweest. Ze had eerder een Duitse inslag moeten hebben, omdat haar binnenwerk gefabriceerd was in een prestigieuze horlogefabriek in Düsseldorf. Haar eigenaar was dan misschien Amerikaan, maar hij hield van een Brits tintje aan zijn privéleven. Zelfs de geur in huis ademde een bedompte, victoriaanse stijfheid.

‘Hij is in de salon. Wilt u soms een kopje thee? Ik heb lekkere Theelixer, of Engelse melange.’

‘Gewoon water is prima, mevrouw Higgenbotham.’

‘Transdimensionaal gefilterd of zo uit de kraan?’

‘Kraanwater is goed, dank u.’

‘Kwantumgekoeld of...’

‘Breng het nou maar gewoon!’

‘U zegt het maar, baas.’

Zoals altijd was het donker in de salon en was de oude man in de hoge, roodleren fauteuil in zijn onafscheidelijke wolk sigarenrook gehuld. ‘Goedenavond, Al,’ zei hij.

Jorgenson ging zitten. ‘Insgelijks, Al,’ antwoordde hij.

Zo begroetten ze elkaar altijd.

Jorgenson wachtte tot zijn ogen aan het duister gewend zouden zijn, maar wist dat dat nooit zou gebeuren. Het was gewoon te donker. Wat een ironie dat deze man, die ooit de helderste ster aan het firmament was geweest, nu

geen licht meer verdragen kon. Of kon hij er gewoon niet tegen dat sommige sterren nog helderder straalden dan hij?

‘Waarschijnlijk moet ik je feliciteren met het feit dat je onbekwaamheid, en die van je team, niet tot het einde van de wereld heeft geleid,’ zei de oude man.

Jorgenson trok een gezicht toen hij terugdacht aan de enorme asteroïde die een paar weken geleden op een haar na alle leven op aarde had uitgeroeid.

‘Ik aanvaard de volledige verantwoordelijkheid voor dat debacle.’

‘Heel nobel van je om de schuld op je te nemen,’ zei de oude man vanuit zijn rookwolk, ‘maar er waren andere krachten in het spel. Je hebt de situatie eigenlijk nooit in de hand gehad.’

Voor Jorgenson was het idee dat hij een situatie niet in de hand had onverteerbaar, maar zelfs hij moest toegeven dat hij niets had kunnen veranderen aan het Felicity Bonk-incident, ondanks alle technologie, geld en invloed waarover hij beschikte. ‘Nick Slate en zijn vrienden zijn slimmer dan we dachten.’

‘De jongen. Ja,’ zei de oude man met een zucht. ‘Met hem rekenen we wel af als de tijd rijp is. Die eer laat ik aan jou over.’

Jorgenson glimlachte. ‘Een eer en een genoeg.’

‘Maar pas als de tijd rijp is. In de tussentijd moeten we over andere dingen nadenken...’

De vloerplanken kraakten en toen Jorgenson omkeek, zag hij mevrouw Higgenbotham met een glas waarin het water veranderd was in ijs met de kleur van een gletsjer.

‘Onze kwantumkoeler doet een beetje raar. Maar je weet wat ze zeggen: “Als iedereen gelukkig zou zijn, zouden zelfs de eekhoorns zingen.” En wie zit er nou te wachten op zingende eekhoorns?’ Ze klopte Jorgenson op zijn schouder. ‘Als je maar lang genoeg wacht, smelt het vanzelf weer.’

‘Vind je het niet vreemd dat de Bonk-asteroïde nu een baan volgt die even stabiel is als die van de maan?’ vroeg de oude man toen de huishoudster weer vertrokken was.

Jorgenson wist waar hij heen wilde, maar speelde het spel mee. ‘Volgens sommigen is dat puur geluk en anderen houden het op goddelijk ingrijpen...’

De oude man zwaaide schamper met zijn hand en de sigarenrook vormde een trage draaikolk. ‘Het is geen van beide, zoals je maar al te goed weet. Nee, het maakt deel uit van een plan. Een heel menselijk plan, al is het wel bedacht door een genie. Helaas was hij ook weer niet geniaal genoeg om te weten wat goed voor hem was.’ De oude man glimlachte. ‘Dat is de reden waarom wij de vruchten zullen plukken van Tesla’s meest gewaagde onderneming.’ Hij wees met zijn sigaar op Jorgenson. ‘Al zijn het op de korte termijn jóúw inspanningen die het verschil zullen maken.’

De oude man blies zo’n krachtige rookwolk uit dat die de afstand tussen hen overbrugde. Jorgensons neus kietelde en zijn ogen prikten. ‘Ik verwacht van jou, als hoofd van de Accelerati, dat je indruk op me zult maken,’ zei de oude man met nauwelijks verholen dreiging. ‘Met minder neem ik geen genoegen.’

Jorgenson greep de armleuningen van zijn stoel kramp-

achtig beet, alsof hij bang was dat die onder hem vandaan zou schieten. ‘En op de lange termijn?’ vroeg hij. ‘Ik neem aan dat u zelf ook een plan hebt?’

‘Dat heb ik inderdaad,’ zei de oude man en voor de eerste keer boog hij zich naar Jorgenson toe. ‘Een spectaculair plan.’

Zweverig gedoe

De wereld was niet vergaan... wat eigenlijk best vervelend was.

Astronomisch Object Felicity Bonk – de onwaarschijnlijke naam voor de asteroïde die op ramkoers met de aarde had gelegen – had niet alle leven zoals wij dat kennen weggevaagd en was nu een lichtpuntje aan de nachtelijke hemel, natuurlijk lang niet zo groot en helder als de maan maar wel groter dan een planeet.

Na een korte uitbarsting van dolle feestvreugde die minder dan een week duurde, verviel de wereld weer in de oude patronen. Oorlog, onderdrukking en reality-tv, gruwelen die allemaal definitief beëindigd hadden kunnen worden door een rake meteorinslag, vierden weer hoogtij en het werd aan Nick Slate overgelaten om de gigantische puinhoop na het bijna-Armageddon op te ruimen. Hij nam die verantwoordelijkheid heel serieus.

Langzaam maar zeker verzamelden Nick en zijn vrienden de vreemde objecten die Nick een paar weken eerder tijdens zijn garageverkoop had verpatst en brachten ze weer naar zijn zolder. De missie die voor vandaag op het programma stond zou een lastige worden en Nick en zijn vriendin Caitlin zouden al hun overredingskracht, ijzeren wil en waarschijnlijk ook al het geld dat ze niet hadden in de strijd moeten gooien om het voorwerp in kwestie terug te krijgen.

‘Weet je zeker dat dit de man is van je garageverkoop?’ vroeg Caitlin terwijl zij en Nick naar een huis liepen dat schuilging achter overwoekerde heggen en verwaarloosde bomen.

‘Ik zou me kunnen vergissen,’ zei Nick, ‘maar ik weet nog dat er een luidruchtige vetzak rondliep en dat is deze kerel ook.’

Caitlin keek hem boos aan. ‘Het is wreed en ongevoelig om iemand met overgewicht voor “vetzak” uit te maken. Ik heb een oom met hetzelfde probleem en ik kan je verzekeren dat dat geen pretje voor hem is.’

‘Sorry,’ zei Nick. Als je Caitlin zo zag, kon je je niet voorstellen dat een familielid van haar níét knap en slank zou zijn, of in elk geval goed verzorgd en in proportie. ‘Ik zou hem best “lichtelijk corpulent” willen noemen, maar dat is hij niet. Het is gewoon een dikke griezels.’

Caitlin knikte en zuchtte. ‘Griezels heb je in alle soorten en maten.’

Nick was de man tegengekomen bij de supermarkt, waar hij een felle discussie had gevoerd met de manager over de prijs van een meloen. Nick had hem stiekem de

prijsticker van een goedkoper stuk fruit op de meloen zien plakken en hoewel hij hem erbij had kunnen lappen, had hij het kleine drama maar op zijn beloop gelaten, onder de indruk van het lef van de dikke man en het feit dat iemand bereid was ruzie te maken om een meloen. Iets aan de manier waarop hij afpingelde deed Nick denken aan een bezoeker van zijn inmiddels beruchte garageverkoop, die net zo agressief gesjacherd had, en hij besefte dat dit dezelfde ruziezoeker was.

‘Weet je nog wat hij gekocht heeft?’ vroeg Caitlin. Ze durfden allebei nog niet goed naar de voordeur te lopen.

‘Ik weet het niet zeker,’ zei Nick, ‘maar volgens mij was het een gewichtstrainer.’

Als je een garageverkoop organiseert, verwacht je niet dat je de rommel die je aan je nietsvermoedende burenslijt ooit nog terug zult zien. Maar als de spullen die je verkocht hebt de verloren gewaande uitvindingen van de grootste geleerde aller tijden blijken te zijn, is het woordje ‘oeps’ misschien op zijn plaats.

Als Tesla zijn uitvindingen niet had gecamoufleerd als doodgewone huishoudelijke apparaten, zou Nick misschien vermoed hebben dat de spullen op zolder wel eens belangrijk zouden kunnen zijn. Inmiddels wist hij dat Tesla had willen voorkomen dat zijn uitvindingen ontdekt zouden worden door de Accelerati, een geheim genootschap van geleerden, maar dat had hij toen nog niet geweten en daarom deden de uitvindingen nu her en der verspreid door de stad hun vreemde en vernietigende werk.

Toch vroeg Nick zich af of er, ondanks het gevaar dat

de voorwerpen vormden, ook niet een soort logica schuil-
ging achter de chaos. Misschien maakte alles wat er ge-
beurde wel deel uit van Tesla's grote plan.

Nicks broertje had bijvoorbeeld de asteroïde ongewild
op ramkoers met de aarde gebracht door een kosmische
attractor te gebruiken die vermomd was als honkbal-
handschoen. Kon het toeval zijn dat zijn vader de asteroïde
had afgebogen door een zwiep met een deflector die ge-
camoufleerd was als honkbalknuppel?

Nick wist dat hij alle verkochte voorwerpen terug moest
zien te krijgen, maar hij vermoedde ook dat ze verspreid
waren met een bedoeling: de objecten beïnvloedden het
leven van hun tijdelijke eigenaars, waardoor die deel gin-
gen uitmaken van Tesla's grootse mechanisme. Aan de
ene kant vond Nick het irritant om gemanipuleerd te
worden door een al lang geleden overleden genie, maar
aan de andere kant ontleende hij ook een soort troost aan
de gedachte dat hij misschien wel het centrale radertje
was in een machine die iets van onschatbare waarde zou
produceren.

Hij en Caitlin hadden uitgepuuzeld dat alle voorwerpen
samen één veel grotere uitvinding vormden: de Nieuwe
Intensieve Kracht Straler, oftewel N.I.K.S., Tesla's levens-
werk. Zij wisten dat als enigen, maar ook voor hen was
het een raadsel wat de N.I.K.S. zou doen als hij compleet
was. Nick wist alleen dat hij de behoefte voelde om het
apparaat te voltooiën.

Toen ze naar het huis van de meloenman liepen, hoorde
Nick het ritmische gebonk van metaal op metaal, een

geluid dat iedereen die ooit gefitnest had onmiddellijk zou herkennen.

‘Hij is thuis,’ zei Nick. ‘Hij is bezig met de gewichtstrainer.’

Caitlin hield hem tegen voor hij bij de deur was en keek hem angstig aan. ‘Wat zou dat apparaat precies doen?’

Daar dacht Nick liever niet aan, anders zou hij misschien nooit naar binnen durven gaan.

‘Dat zullen we gauw genoeg weten,’ zei hij.

In plaats van aan te bellen, besloten ze eerst op verkenning te gaan. Ze slopen stilletjes door het dichte onkruid en de verwilderde struiken aan de zijkant van het huis en toen ze het raam naderden, voelden ze dat hun haren overeind gingen staan. Daar bleek een reden voor te zijn.

‘Geef me een zetje, dan kan ik naar binnen kijken,’ zei Caitlin. Nick liet zijn handen zakken, sloeg zijn vingers in elkaar om een opstapje te maken en hees haar omhoog.

Hij had zich voorbereid op Caitlins gewicht, maar dacht dat hij zich misrekend moest hebben omdat ze verrassend licht aanvoelde. Daar bleek ook een reden voor te zijn.

‘Wat zie je?’ vroeg hij.

‘Ik zie het apparaat,’ zei ze. ‘Het staat midden in de kamer, maar...’

‘Maar wat?’

‘Verder zie ik niemand.’

‘Hoe bedoel je, verder zie je niemand? Ik hoor iemand met gewichten trainen.’

‘Dat bedoel ik. Het apparaat doet het helemaal in z’n eentje.’

Plotseling vloog het raam open en werd Caitlin uit Nicks handen getrokken en naar binnen gesleurd door de dikke bewoner.

‘Caitlin!’ schreeuwde Nick.

Een tel later schoot er een hand naar buiten die Nick bij zijn haar greep, met bovenmenselijke kracht optilde en door het raam naar binnen hees.

Nick voelde eerst alleen een geweldige desoriëntatie. Caitlin, Nick en de meloenman tuimelden door de lucht, maar vielen niet op de grond. Nick kwam tegen de wand en stootte een ingelijste foto van de muur. Die viel ook niet, maar bleef zweven, om en om draaiend tot hij uiteindelijk tegen het plafond stuitte.

Opeens snapte Nick het. Hij keek op, al was dat in feite omlaag, en zag de ouderwetse gewichtstrainer, met pompende stangen en strakgespannen kabels. Dit was een gewichtsmachine in de meest letterlijke zin van het woord. Het was een antizwaartekrachtapparaat dat alles in zijn omgeving gewichtloos maakte. Dat verklaarde waarom Caitlin, aan de rand van het antizwaartekrachtveld, zo licht had aangevoeld en waarom hun haar overeind was gaan staan. Iedere klap van metaal op metaal creëerde een golf van energie, die weliswaar onzichtbaar was maar die Nick toch voelde pulseren in zijn buik, zijn oren en zijn ogen.

‘Denken jullie soms dat ik niet weet wie jullie zijn? Of dat jullie me bespioneren?’ De galmende stem van de man klonk even agressief als tijdens zijn ruzie met de super-